

РЕШЕНИЕ

№ 3262

гр. София, 23.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 40 СЪСТАВ, в публично заседание на
шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: СВЕТЛОЗАР Д. ДИМИТРОВ

при участието на секретаря ДЕСИСЛАВА ИВ. ПОПОВА
като разгледа докладваното от СВЕТЛОЗАР Д. ДИМИТРОВ Гражданско
дело № 20231110154415 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на Г. М. М. срещу /фирма/.

Ищецът твърди, че на 24.05.2023г. около 16:50ч. в гр. София лек автомобил „Мерцедес Е220“ с рег. № *****, управляван от Н. Г. М., се движил по /улица/ в посока от /улица/ към бул. „Сливница“, като в района на бл. ***** в /населено място/ самокатастрофирал в десния по посока на движението бордюр. След удара автомобилът навлязъл в лентата за насрещно движение и реализирал ПТП с насрещно движещия се л. а. „Мазда 5“ с рег. № *****. Ищецът бил пътник на задната седалка на л. а. „Мерцедес“ и пострадал при настъпване на ПТП. Получил множествени открити рани по главата, които му причинили болки и страдания със значителен интензитет, постоянно главоболие, което му пречило на нормалния начин на живот, загуба на концентрация, която водила до невъзможност да изпълнява ученическите си задължения, до ограничаване на социалната му среда и до невъзможност да посещава учебните занятия. Станал тревожен, неспокоен, напрегнат, изпитвал страх от возене в автомобил, сънувал кошмари. Счита, че процесното ПТП е резултат от виновното и противоправно поведение на водача на л. а. Мерцедес, който при управлението нарушил чл. 5, ал. 1, т. 1 и чл. 8, ал. 1 от ЗДВП. По отношение на автомобила към датата на ПТП имало сключена застраховка „ГО“ при ответното дружество, което отговаряло за причинените от застрахования вреди. На 29.06.2023г. била изпратена извънсъдебна претенция от ищеца до застрахователя, но не получил отговор.

С оглед изложеното, моли за постановяване на решение, с което ответникът да бъде осъден да му заплати сумата от **5000лв.**, представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди в резултат от процесното ПТП, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба до окончателното плащане, както и сумата от **178,08лв.**, представляваща лихва за забава върху главницата за периода 29.06.2023г.-04.10.2023г.

Ответникът е депозирал отговор на исковата молба в законоустановения срок, с който оспорва иска. Оспорва настъпването на ПТП по описания от ищеца начин,

неговия механизъм и обстоятелства на настъпване. Твърди, че същото не се дължи на виновно и противоправно поведение на водача на л. а. „Мерцедес“. Оспорва вида и характера на уврежданията, както и тяхната причинно-следствена връзка със събитието. Поддържа, че ищецът с поведението си е допринесъл за настъпване на произшествието, тъй като към момента на ПТП е бил без поставено обезопасителен колан, а в случай че бил с такъв, вреди въобще нямало да настъпят. Оспорва ищецът да е получил множество открити рани по главата в резултат от инцидента и същите да са му причинили описаните неимуществени увреждания. Еwentуално твърди, че претендиращият размер е силно завишен и следва да бъде редуциран. Оспорва и акцесорния иск за присъждане на лихва за забава, като твърди, че извънсъдебната претенция е предявена пред него на 03.07.2023г., от която дата е започнал да тече тримесечен срок за произнасяне, в който застрахователят не се намира в забава.

Съобразно изложеното, моли за отхвърляне на предявения иск.

Съдът, като съобрази събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и обсъди доводите на страните, намира следното:

Предявени са за разглеждане осъдителни иски с правно основание чл. 432 КЗ вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Съгласно чл. 432, ал. 1 КЗ, увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетение пряко от застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" при спазване на изискванията на чл. 380. В чл. 432, ал. 3 КЗ е предвидено, че по застраховка "Гражданска отговорност", която е задължителна, застрахователят отговаря пред увреденото лице и когато застрахованият го е увредил умишлено.

Фактическият състав, от който възниква имуществената отговорност на застрахователя за заплащане на застрахователно обезщетение на увреденото лице, включва следните елементи: застрахованият виновно да е увредил ищеца, като му е причинил имуществени или неимуществени вреди, които да са в пряка причинно-следствена връзка с противоправното поведение на застрахования, и наличие на застрахователно правоотношение, произтичащо от договор за застраховка „Гражданска отговорност“ между делинквентата и ответника - застраховател.

По делото не е спорно и е отделено за безспорно между страните с доклада по чл. 146 ГПК, че на 24.05.2023г., около 16:50ч., е настъпило ПТП между лек автомобил „Мерцедес Е220“ с рег. № *****, управляван от Н. Г. М., и л. а. „Мазда 5“ с рег. № *****, управляван от А. А. А., както и че за л.а. „Мерцедес Е220“ е имало валидно сключена и действаща застраховка „ГО на автомобилистите“ с ответника.

Произшествието е посетено на място от служители на МВР, като е съставен констативен протокол за ПТП /л. 7-9/, който се ползва с материална доказателствена сила за извършените от и пред длъжностните лица действия. В констативния протокол са посочени участниците, настъпилите увреждания по МПС, както и пострадалите лица, сред които и ищецът, за когото е удостоверено, че има повърхностна травма на лицето. Отразените видими щети по автомобилите са: за л. а. „Мерцедес“ – цялостна деформация на предна и задна броня, задна дясна джантата с гума и др., а за л.а. „Мазда“ – цялостна деформация на предна част и др.

За установяване механизма на настъпване на ПТП по делото е прието заключение по съдебна авто-техническа експертиза (САТЕ), което не е оспорено от страните и съдът възприема като обективно и компетентно дадено. От него се установява, че водачът на л. а. „Мерцедес“, при движение по пътното платно на /улица/, гр. София, в района срещу блок *****, предвид избора на скорост и органите

за управление на МПС, е допуснал отклонение надясно, ударил се е в десния бордюр и е навлязъл в лентата за насрещното движение, където се е ударил в движещия се в нея л. а. „Мазда“. Този механизъм на настъпване на ПТП е описан и в съставения от органите на МВР протокол за ПТП.

При горните обстоятелства, съдът намира, че процесното произшествие е резултат от противоправното поведение на водача на л. а. „Мерцедес“ - Н. М... Съгласно чл. 5, ал. 1, т. 1 от ЗДвП всеки участник в движението по пътищата с поведението си не трябва да създава опасности и пречки за движението, не трябва да поставя в опасност живота и здравето на хората и да причинява имуществени вреди, а според чл. 8, ал. 1 ЗДвП водачите на пътни превозни средства използват дясната половина на пътя по посока на движението си, освен в случаите, когато с пътен знак или със светлинен сигнал е указано нещо друго. Съгласно чл. 20, ал. 1 и ал. 2 от ЗДвП водачите са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват, като при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и др.

В случая водачът на л. а. „Мерцедес“, в нарушение на горепосочените правила за движение по пътищата, е загубил контрол над управлявания от него автомобил, напуснал е своята лента за движение, като преди това се е ударил в бордюра, и е навлязъл в насрещната лента за движение, където се е движел л. а. „Мазда“. В резултат от това действие е настъпил удар между двете моторни превозни средства. В хода на производството не са ангажирани доказателства, от които да се изгради извод за настъпване на ПТП по различен начин, поради което следва да се приеме, че единствената причина за реализирането му е поведението на водача на л. а. „Мерцедес“.

Установява се, че по време на инцидента ищецът е пътувал в управлявания от виновния водач л. а. „Мерцедес“, като се е намирал на задната дясна седалка. Съгласно чл. 429, ал. 1, т. 1 КЗ, с договора за застраховка "Гражданска отговорност" застрахователят се задължава да покрие в границите на определената в застрахователния договор застрахователна сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди, които са пряк и непосредствен резултат от застрахователното събитие. Несъмнено ищецът като пътник в автомобила има качеството на трето лице, спрямо което застрахователят отговоря, доколкото такова се явява всяко лице, извън делинквент, в който смисъл са разясненията, дадени в ТР № 1/23.12.2015г. по тълк. дело № 1/2014г., ОСТК на ВКС.

Ищецът твърди, че в резултат от произшествието е претърпял неимуществени вреди, описани в исковата молба. За установяване настъпването на тези обстоятелства, по делото са събрани писмени и гласни доказателства, както и експертно заключение. Видно от представената медицинска документация, непосредствено след инцидента, в 17:40ч., ищецът е прегледан в УМБАЛ „Царица Йоана – ИСУЛ“, като му е поставена диагноза „множествени открити рани по главата“. Констатирано е, че има лека контузия в областта на гърба на носа, без загуба на съзнание и спомен за случилото се, като след направено рентгеново изследване на черепа няма данни за фрактура на носни кости. Медицинските лица са отбелязали, че ищецът е уплашен, отговаря адекватно на зададените въпроси, няма главоболие, гадене и повръщане в момента. Не е установена необходимост от хоспитализация. Почистена е раната на носа, изписани са му цикатридина (за по-бързо заздравяване) и контратубекс (за заличаване на белези) и в 18:57ч. е освободен.

По делото е разпитан като свидетел Г. Н. М., който е чичо на ищеца, поради което показанията му следва да се ценят с оглед нормата на чл. 172 ГПК. Свидетелят посочва, че след инцидента видял ищеца около 18:30-19:00ч. и същият бил окървавен в

областта на лицето и уплашен. Първите дни след ПТП-то не излизал от вкъщи, не ходил на училище. Около десет дни след инцидента се качил в кола, като първоначално не искал. Към момента продължавал да се притеснява като се вози и споменавал инцидента. Свидетелят описва ситуация, при която ищецът по време на пътуване започнал да крещи след като били засечени от друг автомобил. Сочил, че на ищеца му останали белези на лицето – в дясното слепоочие и над горната устна с малки размери, като не са говорили дали същите го притесняват.

От приетото заключение по съдебно-медицинската експертиза (СМЕ) се установява, че при преглед на ищеца за целите на експертизата са констатирани вертикален лилав белег с цепковидна форма и дължина 0,8см до дясната ноздра и успоредно на нея, както и лилав белег 4/1см., вертикално ориентиран в средната трета на подбедрицата. Последният не е описан в медицинската документация, но според вещото лице цветът на белега отговаря да е получен около датата на процесния пътен инцидент. Наличието на описани в медицинската документация множество рани, без липсата на белези от тях, вещото лице обяснява с повърхностни охлузвания, получени от стъклени фрагменти от счупено стъкло на автомобила. Няма остатъчни оплаквания от получените увреждания, както и няма други белези. При прегледа от вещото лице ищецът е посочил, че нараняванията на носа и челото преминали за 10 дни. Експертът посочва, че горепосочените травматични увреждания, представляващи временно разстройство на здравето, неопасно за живота, се намират в причинно-следствена връзка с процесното ПТП. Описаните увреждания се дължат на действието на тъпи предмети с неголяма кинетична енергия и с оглед факта, че пострадалият е седял на задна дясна седалка, са получени от удар на главата в части от интериора на автомобила, като самият пострадад признава, че се е ударил в предната седалка. Експертът посочва, че в момента на получаване на уврежданията пострадалият е изпитал болка не по-силна от обичайната.

При горните обстоятелства, съдът приема за доказано, че ищецът е претърпял неимуществени вреди в резултат от процесното ПТП, изразяващи се в болки, страдания и негативни емоционални преживявания като уплаха, стрес, безпокойство, страх. От това следва, че са налице обективните елементи от фактическия състав на деликта по чл. 45 ЗЗД, доколкото се установява противоправно деяние и намиращи се в причинно-следствена връзка с него вреди. Съгласно чл. 45, ал. 2 ЗЗД, субективният елемент – вината, се предполага, като тази презумпция не е оборена, от което следва, че е настъпило непозволено увреждане. По делото не е спорно, че към датата на ПТП ответното дружество е застраховател по задължителна застраховка „ГО на автомобилистите“, сключена за л. а. „Мерцедес“, поради което отговаря за настъпилите увреждания, причинени виновно от неговия водач. Ето защо са налице предпоставките за ангажиране гаранционно-обезпечителната отговорност на застрахователя.

Съгласно чл. 52 ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Съгласно разясненията, дадени в ППВС № 4/1968г., понятието "справедливост" не е абстрактно, а е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. В мотивите към решенията съдилищата трябва да посочват конкретно тези обстоятелства, както и значението им за размера на неимуществените вреди. В практиката на ВКС е разяснено, че въпреки липсата на възможност за съпоставяне на претърпените негативни изживявания и паричната престация, законодателят е дал възможност на увредения да претендира парично обезщетение за неимуществени вреди, като е предоставил на съда да прецени във всеки конкретен случай какъв е справедливият размер на това обезщетение. Няма съмнение, че при увреждане на неимуществени права, блага или правнозащитими

интереси се накърняват моралните и нравствените ценности у личността, както и социалното □ общуване. Целта на обезщетението обаче е не да се поправят вредите, което е невъзможно, а да се възстанови психическото равновесие на пострадалото лице, да се компенсират отрицателните, неприятните емоции. Във формираната по реда на чл. 290 ГПК практика по приложението на чл. 52 ЗЗД - решение № 749/05.12.2008 г. по т. д. № 387/2008 г. на II т.о, решение № 66/03.07.2012 г. по т. д. № 611/2011 г. на II т. о., решение № 83/06.07.2009 г. по т. д. № 795/2008 г. на II т. о., решение № 1/26.03.2012 г. по т. д. № 299/2011 г. на II т. о., решение № 95/24.10.2012 г. по т. д. № 916/2011 г. на I т. о. и др., е възприето и становището, че удовлетворяването на изискването за справедливост по чл. 52 ЗЗД налага при определяне на размера на обезщетенията за неимуществени вреди да се отчита и обществено - икономическата конюнктура в страната към момента на увреждането, чиито промени намират отражение в нарастващите нива на застрахователно покритие по задължителната застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите”.

При съобразяване на горните разяснения, за определяне справедливия размер на дължимото компенсаторно обезщетение, настоящият съдебен състав съобразява броя и тежестта на настъпилите физически увреждания на здравето на ищеца (доказани само охлузвания, одрасквания и повърхностни рани, които не са наложили хоспитализирането му и е изписан от спешния кабинет час и половина след приема), липсата на фрактури, загуба на съзнание и други травми, изискващи болнично лечение и създаващи съществени неудобства за определен период от време. Според експертното заключение по СМЕ, в момента на получаване на уврежданията пострадалият е изпитал болка не по-силна от обичайната. Не се установява за лечението на травмите да е била необходима употребата на лекарствени средства, с изключение на мазилата цикатридина и контратубекс. В резултат от ПТП не е създадена опасност за живота на ищеца, а състоянието му се определя като временно разстроено. По отношение на белезите, съдът намира, че никъде в исковата молба ищецът не е посочил, че е получил такива в резултат от ПТП, нито е изтъкнал евентуално същите да му влияят по някакъв начин. В медицинската документация, създадена непосредствено след ПТП вследствие на извършен преглед на лицето, никъде не е описана травма на бедрото, като няма данни и ищецът да е съобщил за такава. Ето защо, съдът приема за установено, че вследствие от процесното ПТП ищецът е получил белег само до дясната ноздра, който е с изключително малки размери и не оказва влияние върху образа и самочувствието на ищеца. При определяне размера на обезщетението следва да се вземе предвид и психо-емоционалното му състояние. Съдът намира, че по делото са доказани настъпили в неговото съзнание негативни емоционални преживявания като стрес, уплаха, безпокойство, страх, които са обичайни последици при подобен тип произшествие. Обстоятелството, че няколко дни ищецът не е посещавал училище, което се посочва само от свидетеля, без да се потвърждава от писмени доказателства, макар такива да се издават задължително при отсъствие от занятия, не е от съществено значение, доколкото такова отсъствие се случва и при общо сезонно заболяване (настинка, грип и др. под.). При определяне размера на обезщетението съдът отчита и възрастта на ищеца, който към момента на ПТП е бил непълнолетен. С оглед цитираната практика на ВКС, следва да бъдат съобразени и обществено – икономическите процеси в страната към момента на увреждането (24.05.2023г.). Като се вземат предвид всички изложени обстоятелства, настоящият съдебен състав приема, че справедливото обезщетение, което е в състояние да компенсира претърпените неимуществени увреждания, следва да бъде определено на 2800лв.

Ответникът своевременно с отговора на исковата молба е навел възражение, че ищецът с поведението си е допринесъл за настъпване на уврежданията, тъй като е бил

без поставен обезопасителен колан. В Решение № 92/24.07.2013г. по т. д. № 540/2012г. на ВКС е разяснено, че за да е налице съпричиняване по смисъла на закона, пострадалият трябва обективно да е допринесъл за вредоносния резултат, създавайки условия или улеснявайки с поведението си неговото настъпване, независимо дали е действал виновно. Приложението на посоченото правило е обусловено от наличието на причинна връзка между поведението на пострадалия, с което обективно е създал предпоставки или възможности за настъпване на увреждането, т. е. в хипотеза, когато е налице причинна връзка между действията или бездействията на пострадалия и вредоносния резултат. В този смисъл е и задължителната съдебна практика - т. 7 на ППВС № 17/63г. Съобразно трайно установената практика на ВС и ВКС, съпричиняването има обективен характер и принос по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД е налице, когато с поведението си пострадалият е създал предпоставки за осъществяване на деликта и за настъпване на вредите или е улеснил механизма на увреждането, предизвиквайки по този начин и самите вреди, независимо дали е действал или бездействал виновно. В цитираното ППВС основният акцент в т. 7 е върху предпоставките за намаляване на обезщетението за вреди от непозволено увреждане, а те са две - допринасяне от страна на увредения за тяхното настъпване и пряката причинна връзка между това поведение на пострадалия и настъпилия вредоносен резултат.

В случая, съдът намира, че ищецът с поведението си е допринесъл за настъпване на уврежданията, тоест налице е съпричиняване на вредоносния резултат от негова страна. Не се спори по делото, че последният се е возил на задната дясна седалка на автомобила. Установява се от събрания доказателствен материал, че същият е бил без поставен обезопасителен колан, а поставянето на такъв е задължително – чл. 137а, ал. 1 ЗДвП. В медицинската документация, съставена непосредствено след инцидента от дежурния лекар в ИСУЛ, липсва описание на типичните следи, които остават по тялото от поставен колан при ПТП. Вещото лице по СМЕ също посочва, че няма описани увреждания, които да индикират т. нар. „коланна травма“, тоест няма информация ищецът да е имал по тялото си следи от поставен обезопасителен колан. Експертите по СМЕ и САТЕ са категорични, че при поставен колан, ищецът не би се ударил в интериора на автмобила, респ. не би се получила травмата на носа, доколкото максималното отстояние, на което би се изместило тялото преди да сработи инерционния механизъм на колана, е 4-7 см. Според заключението по САТЕ, л. а. „Мерцедес“ фабрично е оборудван с три триточкови колани на задните седалки, като за съда няма основание да приеме, че задните седалки на автомобила не са били снабдени с такива по време на пътния инцидент. От това следва, че чрез непоставянето на колана, ищецът е допринесъл за настъпване на уврежданията по здравето си, доколкото при неговото поставяне не бил ударил главата си в предната седалка, съответно не би получил травмата на носа, която е от най-съществените получени. Налице е причинно-следствена връзка между поведението на ищеца /неговото бездействие/ и настъпването на вредоносния резултат. При определяне процента съпричиняване, съдът съобразява, че извън травмата на носа и свързаните с нея последици, останалите рани, които имат повърхностен характер, могат да се получат от летящи стъклени фрагменти от счупено стъкло, което не би могло да бъде избегнато при поставен колан, както отбелязва вещото лице по СМЕ. Също така, следва да се има предвид че една част от травмите не засягат физическото, а емоционалното здраве на ищеца. Ето защо, съдът приема, че с поведението си ищецът е съпричинил вредоносния резултат с 35% и определеното обезщетение трябва да бъде намалено с този процент.

С оглед изложеното, предявеният иск за главното вземане се явява основателен до размер на сумата от 1820лв. и подлежи на отхвърляне за разликата над този размер

до пълния предявен от 5000лв.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД:

Относно началния момент, от който застрахователят дължи лихва, е създадена практика по реда на чл. 290 ГПК, обективизирана в решение № 128 по т. д. № 2466/2018 г., решение № 60112 по т. д. № 122/2020г., както и решение № 72 по т. д. № 1191/2021 г. на I т. о. на ВКС. С цитираната практика е разграничена отговорността на застрахователя за собствената му забава - чл. 497 КЗ - от отговорността му за забава като функционално обусловена от отговорността на делинквента – чл. 493, ал. 1, т. 5 КЗ, вр. с чл. 429, ал. 2, т. 2, вр. с ал. 3 КЗ. Прието е, че застрахователят следва да покрие спрямо увреденото лице отговорността на делинквента за дължимата лихва за забава от датата на уведомяването му за настъпилото застрахователно събитие или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от двете дати е най-ранна. След изтичане на срока по чл. 496, ал. 1 КЗ и при липсата на произнасяне и плащане на обезщетение от застрахователя, същият дължи законната лихва върху обезщетението за неимуществени вреди за собствената си забава. Отграничаването по период и размер на двата вида лихви за забава в диспозитива на решението по прекия иск е излишно, тъй като би било от значение само при основание за регрес спрямо делинквента. В този смисъл съдът не споделя възражението на ответника, че лихвите се дължат от изтичане на тримесечния срок по чл. 496, ал. 1 КЗ. Правилото, че лихвата се дължи от датата на уведомяването за настъпилото застрахователно събитие е възприето и в Решение № 79 от 4.08.2022 г. на ВКС по т. д. № 967/2021 г., I т. о., ТК, Решение № 50073 от 20.07.2023 г. на ВКС по т. д. № 587/2022 г., I т. о., ТК, Решение № 50006 от 23.02.2023 г. на ВКС по т. д. № 2407/2021 г., I т. о., ТК и Решение № 15 от 17.08.2023 г. на ВКС по к. т. д. № 2389/2022 г.

Видно от доказателствата по делото, претенцията е предявена пред застрахователя на 03.07.2023г. - л. 17, от която дата започва да тече лихвата за забава (от значение е датата на получаване, а не датата на изпращане, доколкото тези действия са извънсъдебни и спрямо тях не намират приложение правилата на ГПК). Следователно, за периода 03.07.2023г.-04.10.2023г. се дължи законна лихва по чл. 86, ал. 1 ЗЗД, чийто размер възлиза на сумата от 62,35лв., изчислен от съда на основание чл. 162 ГПК с помощта на интернет калкулатор. До този размер искът се явява основателен, а за разликата до пълния предявен размер от 178,08лв. и за периода 29.06.2023г.-02.07.2023г. вкл. подлежи на отхвърляне.

По разноските:

При този изход на спора, право на разноски имат и двете страни съразмерно на уважената и отхвърлената част от исковете.

Ищецът не е доказал направата на разноски. Отправено е искане за присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 2 от ЗА за оказана безплатна правна помощ, на което процесуалният представител на ищеца има право. Съдът определя възнаграждението за производството в размер от 600лв., от които съразмерно на уважената част следва да се присъдят 218,11лв.

Ответникът е доказал разноски в размер на 1000лв. депозити за експертизи, като претендира и юрисконсултско възнаграждение, което на основание чл. 78, ал. 8 ГПК съдът определя на 100лв. От общия размер на разноските – 1100лв., следва да му се присъдят 700,12лв.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден и да заплати в полза на съда сумата от 90,30лв., представляваща съразмерна на уважената част държавна такса.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 432 КЗ вр. чл. 45 ЗЗД /фирма/, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: /населено място/, **да заплати на** Г. М. М., ЕГН: *****, действащ лично и със съгласието на своята майка Е. И. С., ЕГН: *****, с адрес: /населено място/, сумата от **1820лв.**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди вследствие на пътно-транспортно произшествие, настъпило на 24.05.2023г. в гр. София, на /улица/, причинено от водача на л. а. „Мерцедес Е220“ с рег. № *****, в който се е возил ищецът като пътник, чиято отговорност е била обезпечена от ответника чрез сключен договор за застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба – 04.10.2023г. до окончателното плащане, както и на основание чл. 86, ал. 1 ГПК сумата от **62,35лв.**, представляваща лихва за забава върху главницата за периода 03.07.2023г.-04.10.2023г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за главницата за разликата над уважения размер от 1820лв. до пълния предявен от 5000лв., както и иска за лихва за забава за разликата над уважения размер от 62,35лв. до пълния предявен от 178,08лв. и за периода 29.06.2023г.-02.07.2023г.

ОСЪЖДА на основание чл. 38, ал. 2 ЗА /фирма/, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: /населено място/, **да заплати на** адв. Д. К. Ш., адвокат от САК с личен № *****, с адрес: /населено място/, сумата от **218,11лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение за извършено безплатно процесуално представителство на ищеца в производството.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК Г. М. М., ЕГН: *****, действащ лично и със съгласието на своята майка Е. И. С., ЕГН: *****, с адрес: /населено място/, **да заплати на** /фирма/, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: /населено място/, сумата от **700,12лв.**, представляваща разноски по делото.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 6 ГПК /фирма/, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: /населено място/, **да заплати** в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Софийски районен съд сумата от **90,30лв.**, представляваща държавна такса.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в **двуседмичен** срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____